

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

un an Lei 200—
 o jumătate an Lei 100—
 autorități și instituțiuni Lei 500—
 In străinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
 Telefon 7-60.

Guvernul și opoziția M. S. Regelui

de: V. V. Tilea
 fost subsecretar de Stat.

În diferite cercuri politice s'a început specularea schimbării guvernului. Mai mult, unii sunt chiar supărați din motivul demisionării guvernului nostru. Celor din urmă trebuie să se spuie că nimic nu este etern; iar celor dintâiu trebuie subliniat că orice explicație greșită sau tendențioasă a deslegării crizei politice este în detrimentul țării și al partidului național-țărănesc.

Afirm cu hotărâre, că nimic nu era dinainte aranjat. Hotărârea sinceră și tenace a M. S. Regelui pentru a vedea înlăptuită o veche dorință, un guvern național, a trecut poate chiar marginile obișnuitelor demersuri regale, totemai pentru a obține rezultatul dorit. Cauzele cari au zădărnicit uniunea națională sunt multiple, dar vina nu este numai de partea unora, și în tot cazul M. S. Regele nu poartă nici cea mai mică vină pentru insuccesul partidelor de a se înțelege. Numai cine cunoaște toate amănuntele poate afirma că din haosul și încălcitură pretențiilor partidelor — și în special ale celor mici — nu avea M. S. Regele altă ieșire decât guvernul de tehnicieni, prezidat de apostolul N. Iorga, care oferă oplină garanție de moralitate și patriotism. Dacă aceste calități excepționale ale șefului de guvern sunt suficiente pentru a scoate țara din criza grea politică și economică, nu vrem să discutăm acum.

Și pentrucă nu era altă ieșire nu se poate spune — mai ales nu cu un anumit subînțeles — că acest guvern este guvernul personal al M. S. Regelui. El este intratăta al M. S. Regelui cât au fost toate guvernele din țara noastră unită, afară de singurul guvern parlamentar din 1919.

Toate guvernele sunt ale Regelui și deci ale țării, dar și opoziția trebuie să fie a M. S. Regelui. Cu aceasta vrem să spunem că nu este motiv de supărare în rândurile noastre pentrucă am trecut — poate chiar cu concursul nostru — în opoziție. Vom avea timpul necesar să meditam asupra greșelilor inevitabile comise, să stabilim ce nu mai trebuie să facem în viitor, și mai presus de toate să facem curățenie mare în casa și curtea proprie. Dacă vom face toate acestea cât mai repede și cât mai radical, ne vom aduce nouă și țării cel mai mare serviciu, pentrucă vom înnoi forțele celui mai puternic organism politic din România, a partidului național-țărănesc.

Această acțiune nu poate fi însă încoronată cu succes decât în cazul, când toate gândurile, toate eforturile sutelor de mii de credincioși ai partidului nostru se vor uni într'o fermă hotărâre de a sprijini printr'o mână leală — chiar și din opoziție — nizuințele M. S. Regelui, de a îndrepta și îmbunătăți situația din țara noastră. Atunci vom fi opoziția M. S. Regelui — ca în toate țările apusene — și vom deveni guvernul de mâine.

Nizuința aceasta a noastră, va deveni cu atât mai ușoară cu cât vor dispărea mai repede și ultimele părerii osificate, din unele colțuri de țară despre un particularism — nu vreau să zic regionalism — rău tâlmăcit.

Partidul național-țărănesc, unitar și organizat pe țara întreagă, a salvat prin compunerea și activitatea sa, însăși unitatea sufletească a neamului nostru. Această cale trebuie să o urmăm și pe mai departe și aceasta este mai ales datoria tineretului național-țărănesc. V. V. TILEA.

Amânarea procesului „Chemarea” — Averescu

În 22 Aprilie ora 9 dimineața s'a reluat fața Curții de Apel din Cluj, procesul intentat de dl Alex. Averescu fratelui Bazil Ișia, redactor responsabil al ziarului nostru. Desbaterea din toamnă a acestui proces în fața Tribunalului din Cluj, prelungim și proporțiile pe cari le-a luat, procesul care l'au consacrat ca pe cel mai important proces politic din ultimii ani, sunt îndeobște cunoscute.

Sentința pronunțată de către tribunalul Cluj a fost apelată, și Curtea de Apel Cluj să se pronunțe asupra ei în 22 Aprilie. Înainte de a se intra în fondul desbaterei dl dr. Ionel Pop, din partea apărării, cerut într'o luminoasă expunere, amânarea procesului din cauză că n'au fost încăpădăviniți advocații apărării, așa cum prevede art. 409 al procedurii penale.

Distinsul maestru al barei bucureștene dl Pompiliu Ioanișescu, a adresat aceeaș

cerere de amânare, printr'o telegramă adresată Onoratei Curți de Apel, cu motivarea că în aceeaș zi e reținut într'un proces la Curtea de Casație din București.

Procurorul general — dl dr. Ilea — principial nu s'a opus amânării.

Reprezentantul dlui Averescu, dl dr. Baciuc dela Tg.-Mureș, acela care la prima desbatere în fața tribunalului a produs o savuroasă ilaritate voind să citească unele texte de legi în limba maghiară — s'a opus amânării.

Curtea intrând în deliberare, a admis ca fundate motivele invocate de reprezentantul apărării și a hotărât amânarea procesului pentru 27 Maiu.

Fotoliul prezidențial a fost ocupat de dl președinte dr. Popp asistat de dnii consilieri Stamatopol și Bosie.

Apărarea a fost reprezentată de către dnii dr. Ionel Pop și Flaviu Laurențiu.

Repartizarea tranșei a doua a împrumutului de stabilizare

Nu știm să existe undeva, în vre-o țară pe pământ un cetățean mai agresiv și mai puțin informat în privința chestiunilor politice, sociale și economice ca la noi. Orice om de stat este executat sumar de trei pe zi în conștiința trepidantă a insului, răsvrătită de o mică injurie lansată de adversarii mărturisii sau nemărturisii, de un svon prins din atmosfera cicălitoare și flască a cafenelei, sau din trănecăneala colțului de stradă, unde se pun la cale cele mai arzătoare chestiuni care frământă viața publică.

Așa și cu tranșa a doua a împrumutului de stabilizare. Un haos de informații tendențioase a asaltat mintea cetățeanului dornic de senzații și pofticios de răzmiriță nemotivată. Consecința: mulți oameni cumsecade au convingerea că împrumutul de stabilizare a fost pur bugetar, că acoperirea deficitelor și golurilor curente este o operație de cârpeală financiară și economică, că împrumutul de stabilizare a fost încheiat în condiții oneroase, și că un împrumut eficace numai atunci avea repercusiuni în economia națională dacă i s'ar fi dat dela început caracterul de împrumut productiv repartizându-se în investiții cu caracter de durabilitate economică.

Dacă cetățeanul nedumerit, și-ar fi luat silința, ca un cinstit gospodar să facă o mică anchetă, ar fi constatat spre marea lui surprindere următoarele:

a) Împrumutul român a fost încheiat în condiții destul de avantajoase date fiind condițiile creditului nostru pe piața străină, situația valorilor românești la bursele streine, diferitele conflicte existente între anumite întreprinderi economice din țară și străinătate moștenite de noi dela predecesorii cu mâna lungă și mintea scurtă, situația nelămurită a diferitelor împrumuturi comunale și de stat nelicvidate de guvernele anterioare și mai ales propaganda „patriotică” a reprezentanților capitalului național obișnuți cu dobânzi fantastice și cu starea de indiviziune rentabilă stabilită de dânsii între patrimoniul lor și cel public.

b) Din tranșa a doua a împrumutului de stabilizare, prin care s'a mijlocit întrarea în țară a sumei rotunde de 5¹/₂ miliarde lei numai 1 miliard și trei sute de mil. lei a servit ca fond de rulment al tezaurului la începutul fiecărui an financiar încasările fiscale făcându-se mai greu, și prin urmare s'a ușurat în această critică perioadă efectuarea plăților. Dar, chiar această întrebuintare nu poate fi socotită neeconomică, întrucât prin promptitudinea efectuării plăților din partea fiseului, s'a influențat în mod

simțitor și direct mersul economiei naționale.

Izolarea funcționării normale a mecanismului bugetar, de ansamblul economiei sociale, constituie o miopie economică condamnabilă pentru cetățeanul cu pretenții de seriozitate.

Din restul împrumutului s'au investit în proporții egale în construcții permanente (aceasta este rațiunea unui bun împrumut utilizat economic) și anume: în refacerea drumurilor, a căilor ferate, în creșterea unei bănci pentru conversiunea datorii agricole care cu vremea se va transforma într'o bancă de credit agricol pentru acordarea de împrumuturi pe termene mijlocii, în creditul agricol, a cărui primă organizare tehnică și juridică acomodată nevoilor micii proprietăți este creația național-țărănisimului.

Jumătate din împrumutul de stabilizare (tranșa II-a) a fost alocat nevoilor agriculturii, așa că cu drept cuvânt realizatorul acestui împrumut, dl Mihai Popovici, l'a putut numi împrumutul țărănilor.

Prin realizarea noului împrumut de stat, s'a consolidat definitiv stabilizarea monetară, operație care în alte state a fost repetată cu sacrificii uriașe de 2—3 ori, s'au pus bazele organizației creditului agricol în România și s'a început refacerea pentru prima oară după război a unei părți însemnate din utilajul național. Refacerea drumurilor și căilor ferate constituia un imperativ categoric al economiei naționale. Chiar dacă deocamdată n'am făcut decât un modest început, prin aceasta am tras liniile largi ale vieții noastre economice de mâine. Adversarii nu se pot lăuda nici măcar cu începuturi promițătoare. Ei vor apăra mai departe patriotismul lor particular acumulat prin fraudă, iar noi vom apăra și consolida patrimoniul public, singurul în stare a garanta prosperitatea obștei.

Șomajul.

Instituțiunile de statistică, ocupându-se cu problema șomajului, au găsit un număr general de 16—18 milioane șomeuri. Luând câteva exemple, se vede că în unele țări numărul șomeurilor este enorm: Statele Unite 6 milioane, Germania 5 milioane, Anglia 2 milioane etc.

Chiar și în Franța, care se scaldă în bani și aur, șomajul a început să-și arate capul constrângând parlamentul să voteze pentru ajutorarea șomeurilor suma de 100 milioane franci.

Noul guvern și soluționarea crizei politice

Un elementar simț al realităților ne îndeamnă a cerceta lucrurile în aspectele lor concrete, a porni de la datele pe care ni le furnizează experiența imediată și a desprinde din ritmul împrejurărilor acel precis „ceceace este” ei nu ceceace ar fi trebuit să fie. Nu făurim prin urmare ipoteze și nici nu facem profetii. Pentru a urma o linie de obiectivă conduită politică, vom ține drumul larg, deschis și fără cotituri fixat de dl Titulescu. O profundă criză social-economică, cu puternice răsfrângeri în viața politică a țării, angajase partidele politice într-o luptă fără precedent. Partidele oligarhice aruncă cu o poftă sălbatică de putere, unica lor lozincă, anume asupra guvernului național-tărănesc, acuzându-l de păcatele care făceau parte din cortegiul metodelor de guvernare și pe care ele nu le ispășiseră îndeajuns printr-o lungă și adevărată expiație: partidul național-tărănesc, dintr'un spirit de largă conciliație, pentru menținerea liniștii și ordinii constituite s'a menținut cu sacrificii programatice și de popularitate în planul realităților burgheze, cântând să folosească marea sa încredere populară pentru împăciuirea spiritelor și pentru o armonică și liniștită colaborare cu elementele privilegiate ale societății românești. Toată activitatea partidului național-tărănesc se poate rezuma astfel: realizarea cu toate menajamentele pe care le comportă libertatea individuală a principilor din care se încheagă liberalismul social-economic. Noi național-tărăniștii pentru a nu sguđui cătuși de puțin starea existentă de lucruri, am evitat să aplicăm acel minim din programul nostru radical, care consta în controlul direct statal al patrimoniului particular, țintă programatică a oricărui partid de stângă, acel minim de încercuire al libertății activității, cu scopul de a echilibra pentru o oarecare perioadă de timp cele două forțe permanent antagonice ale societății capitaliste: capitalul și muncă. De multe ori ni s'a rănit conștiința, bieuită de morala revoluționară a muncii, concretizată în principiul preeminenței puterilor direct productive. Rezultatul? Am fost țărâți pe nesimțite într'un proces de absurdă și nefastă nivelare, s'a creat în jurul nostru o atmosferă de provizorat și de incertitudine, s'au tulburat apele opiniei publice prin încadrarea noastră în disciplinele asfixiante ale trecutului, pentru a ne pierde treptat rosturile noastre initiale de partid radical democratic.

Procesul a culminat în guvernul Mironescu. Acum se impunea o definitivă deslegare, atât pentru noi cât și pentru țară. Imprejurările de astăzi nu ne-au surprins. Metodele întrebunțate trebuiau a fi revizuite, iar discuțiile care animă cercurile noastre se polarizează în jurul unui singur principiu: schimbarea de atitudine, conformă împrejurărilor critice prin care trece astăzi țara. Libertatea clasic-democratică este o pretenție frivolă a unui număr prea puțin apreciabil de cetățeni privilegiați. Mandatul popular încredințat nouă, fiind astăzi să ia forma precisă a forței disciplinate pusă în serviciul mulțimilor, limitând cu îndrăzneală drepturile de exploatare ale celor puțini. Și nimeni în această țară nu poate face acest lucru, în afară de partidul național-tărănesc. Monarhul, a înteles perfect de bine acest lucru. Dar pentru a paraliza jocul liber al forțelor minore, a întins ramura de măslin, pentru împăciuirea taberilor gălbenușii, și-a lansat generoasa idee a unui guvern de uniune națională.

Era aceasta o soluție multumitoare pentru venurile de astăzi? Nu discutăm acest lucru, intrucât credem în înțelepciunea regelui și-l urmăim cu toată dragostea noastră tinerească în toate acțiunile Lui nobile.

Pentru realizarea acestui deziderat regal, s'a designat persoana cu vastă suprafață politică a dlui Titulescu, singurul om din România merit a juca rolul de arbitru între partide. Prin ce mijloace? Prin abilită sa inteligență, prin experiența sa și prin lipsa oricărei pasiuni care ar fi înăbușit dreapta judecată. Dl Titulescu n'avea partid și nici nu voia să-și facă partid. Tinta sa era să realizeze un armistițiu între partide, pentru o colaborare a cărei durată era dictată de oportunitate, urmând ca după trecerea impasului în care se găsește astăzi țara, partidele politice să-și reînceapă activitatea în toată libertatea, pentru împlinirea idealului lor de progres.

Un guvern de uniune națională avea menirea de a verifica forța ideologică și programatică a fiecărui partid, prin controlul riguros și obiectiv, prin cercetarea lipsită de patimă a rețelilor de care suferă țara, spulberând demagogia ieftină și supunând pe fiecare om politic la o minuțioasă analiză a conștiinței sale.

Și dl Titulescu n'a reușit să împlinisească gândul său împăciuator. Manierele sale diplomatice, întreprinse după metodele acumulate după o lungă viață occidentală, au fost considerate de tribul peștril al celor mărunti, drept pretexte de amuzament, fiecare grupare minoră formulând pretenții care mai de care mai extravagante, făcând astfel să eșueze cea mai binevoitoare dintre intenții. În orice caz eșuarea combinațiilor Titulescu, în urma evenimentelor întâmplate în ultimele zile, pare stranie. Gazetele de partid și-au continuat sfada lor lărmuitoare, mărind surd față de noul guvern (asta se cheamă în limbajul curent, stare de binevoitoare expectativă!) iar cele zise independente și-au prezentat nouilor guvernanti traista cu complimente și fițetură.

Evident dl Titulescu, este tratat ca un guvernant care a acumulat erori imense într-o perioadă de 9 ani de nefastă stăpânire!

Dar să-l lăsăm pe dsa să-și formuleze atitudinea, așa cum s'a precizat prin evoluarea peripețiilor prin care a trecut de la început până astăzi.

„Pentru mine, era clar un lucru: Ori formez un guvern al Uniunii Naționale, ori formez un guvern de coaliție cu partidele mari. (Adică partidele: național-tărănesc și național-liberal). Sub nici un chip nu a-și

fi format un guvern de coaliție, compus din partidele mici. Aceasta pentru motivul cert că nu a-și fi realizat nimic serios intern și nici nu a-și fi servit țara în afară. În ultimul moment am admis soluția unui guvern de specialiști. Aceasta însă nu ca o formă definitivă, ci pentru a câștiga timp ca să realizez guvernul de coaliție pe care-l socoteam singurul indicat față de împrejurările de acum. Dacă, după un interval oarecare, a-și fi constatat că nu pot realiza soluția dorită, m'as fi retras. Un guvern, în forma în care s'a constituit în urmă cu nu l'am putut admite”.

Acosta-i sinteza situației politice din România. Cu adversarii noștri cei mai înverșunați, liberalii duciști, cu acei care ne-ar fi impus prin simpla lor colaborare un plus de comprimare programatică, reușisem să facem un compromis costisitor. Am făcut deajuns. Nu s'a putut mai mult. Îndărătnicia celor mărunti ne-a adus în situația de astăzi. Președintele actualului guvern lansează un manifest inofensiv către țară. Nimic de zis. Dar lucrurile nu se opresc aici. Activitatea politică a premierului, se prezentează în fragmentare declarații programatice personale și de partid, din care reiese îndubitabil că voința cu tot dinadinsul să-și rețină puterea pentru sine și partidul său înjghebat la repezeală din acei eterni „iubitori de patrie și ideal”, având bineînțeleș colaborarea a câtorva grupulețe firave „al căror program se va pune de acord cu principiile tutorelui premier și se va aduna telegrafic spre delectare nației flămânde de transformări radicale”.

Deocamdată criza este staționară și plutește într-o atmosferă de acalmie generală.

Depinde de atitudinea noului guvern, ea ea să se declanșeze într-o aspră luptă în contra sa sau să ia o nouă întorsătură neprevăzută. În orice caz noua fază a crizei politice ne oferă perspective și surprize, care credem noi, depășesc prevederile actualilor guvernanti. Afirmăm de pe acum că nu vom evita lupta dărză cu adversarii, oricine ar fi ei, dacă împrejurările vor reclama acest lucru, și nu ne îndoim că luptele politice pe care ni le oferă viitorul vor fi mult mai interesante decât cele din trecut. Cel puțin pentru noi național-tărăniștii.

PETRE TUȚEA.

Observați!

Sunteți om de cultură!

Citiți-l

Prin aceste rânduri Vă aducem la cunoștință, că

renumita prezicătoare

MISSIS-MAUD

care prin **știință ocultă**, prin **zodii**, **Astrologie** vă spune exact toată viața Dv. Fiecare om are nevoie de un stat care-l îndrumază în ce privește viitorul. Cu ajutorul științei moderne vă desleg soarta, Vă arăt motivele situației în prezent, Vă constată greșelile și defectele de caracter, și Vă dau sfaturi pentru îndreptarea viitorului Dv. **Missis-Maud**, ghicește atât viața Dv. cât și chestiile **familiale**, **judiciare**, **comerciale**, **căsătorii** etc.

O vizită convinge pe oricine!

Să nu o confundați cu vrăjitoarele și ghicitoarele cari lucrează cu diferite hocus-pocusuri, ghicind din aer fără nici un fond științific.

Vizitați încă astăzi în interesul Dv.

Pentru a Vă convinge de adevărul acestui Anunț se face experiență grațuită. **Intrarea liberă. Cluj, Piața Unirii No. 6** (lângă magazinul D'or).

AUREL MARIAMCIU, impresariu al lui

MISSIS MAUD.

Alfons Štianský

o 100 de ani de la nașterea unuia din așii mișcării agrariene

Partidul Agrarian Cehoslovac, care este reprezentantul politic principal al agricultorilor și în acelaș timp cel mai mare partid politic cehoslovac, a sărbătorit zilele acestea în mod deosebit de solemn, centenarul nașterii fondatorului său spiritual Alfonso Štianský (născut în Aprilie 1837 și mort în 1913), care a conceput apărarea pe scară întinsă a intereselor păturilor agricole și a fost cunoscut ca un profund gânditor politico-economic. Prin prezicerile sale clare poate fi considerat și ca un profet al agrarismului de pretutindeni.

Alfons Štianský a fost agricultor, având o mică proprietate agricolă în Sudul Cehiei, de unde provin și două din cele mai mari figuri istorice cehe, Jan Huss și Ladislav Zizka și unde s'au născut în toate timpurile mari gânditori și luptători cehi. În țările cehe A. Štianský a fost primul care a ajuns la ideea organizării agricultorilor din punct de vedere politic pentru apărarea intereselor agricole și a contribuit în acest mod la binele întregului. Această idee a primit rădăcini, formând începuturile actualului puternic partid agrarian cehoslovac, care se află sub conducerea lui A. Švehla și este reprezentat în guvern prin patru miniștri în frunte cu primul ministru Udravský.

La punerea bazelor organizației politice a agrarienilor, Alfons Štianský a prevăzut că această organizație va juca un rol prominent în viitorul politic și economic al țării. Štianský a mai prevăzut că partidele agrariene vor colabora în viitor între ele pe plan care a fost parțial realizat prin înființarea Biroului Internațional Agrar, a cărui secretariat general se află la Pragă. Filozoful dela Podarova, cum a fost numit după numele localității unde a trăit și care a mai prevăzut că va veni războiul mondial care va avea mari consecințe politice și economice. Scriind în legătură cu acest război, Štianský a insistat asupra necesității desarmării și realizarea Statelor Unite ale Europei, care să formeze în primul rând un teritoriu vamal unitar. Aceste idei arată că fondatorul țărănismului cehoslovac a fost un spirit într'adevăr excepțional.

La dezvoltarea mișcării agrariene cehoslovace, care a fost aproape prima mișcare agrariană independentă din lume, Štianský a lucrat timp de câteva decenii. După o luptă îndelungată a reușit să fie ales în 1891 deputat al parlamentului austriac. El a înființat primul ziar al mișcării agrariene „Selske Neviny” (Ziarul Țărănesc) și a elaborat primul program politic al partidului agrarian.

Programul său, care s'a referit și la organizarea agricultorilor din punct de vedere internațional pentru o apărare eficientă a intereselor agriculturii, și care datează din anul 1887, a cuprins între altele: Clădirea uniunii vamale agricole europene împotriva concurenței de dincoace de ocean; înlăturarea certurilor dintre țări și asigurarea reciprocă a statelor concursul politicii agrare; reducerea și înlăturarea completă a diferitelor impozite care împovărează agricultura, abrogarea interdicției cultivării tutunului în Austria și Ungaria; asigurarea agriculturii împotriva catastrofelor, etc.

În programul partidului agrarian cehoslovac au intervenit de atunci numeroase schimbări, dar fondul acestui program păstrat, iar mai multe puncte se cuprind intacte atât în actualul program al partidului agrarienilor cehoslovaci, cât și în programul altor partide agrariene. Pentru activitatea sa economico-politică, Štianský a fost foarte bine pregătit. După terminarea liceului a făcut studii superioare la Viena și Pragă și s'a consacrat apoi studierii problemelor economice și politice ale agriculturii. Štianský a activat și ca eminent publicist.

Având în vedere importanța lui Štianský în viața politică și economică cehoslovacă aproape toate ziarele au consacrat celor narului său numeroase articole. Organizația agrarienilor cehoslovaci „Venkov” a consacrat acestui jubileu un număr special cuprinzând articole scrise de cei mai mari fruntași ai mișcării agrariene. Štianský a fost sărbătorit nu numai ca fondator și ideologul partidului agrarian cehoslovac dar și ca una din cele mai interesante figuri ale mișcării agricole mondiale. Ne-a făcut și noi o plină datorie evocând generoasa personalitate a celui care a fost Štianský unul dintre așii mișcării agrariene.

Germania și revizionismul

Prin tratatele de pace Germania a pierdut teritoriul întins; înainte de războiul mondial teritoriul Reichului de 541.000 km.², azi e de 470.000 km.², adică s'a pierdut 71.000 de km.², adică în procente cam 13%. (Aceste cifre nu cuprind teritoriile coloniale). În 1919 erau 64.926.000 de locuitori, în urma tratatelor de pace i-au rămas 58.456.000, adică a pierdut 6.470.000 locuitori, sau în procente cam 10%. Mișcarea revizionistă n'a interesat Germania decât ani de-a rândul și faptul acesteia datează în primul rând președintelui politicii a lui Stressemann, care cum spune un german: „pe vremea lui Stressemann, nu era nici măcar permis a se vorbi oficial despre revizionism; azi Curtius, prezintă revizionismul ca program de guvernare. Deci politica germană de azi a luat o altă înfățișare și față de problema revizionismului”.

Prin politica președintelui Stressemann, Germania reușește să obțină o mulțime de concesiuni și avantaje referitoare la sarcinile despăgubirii impuse prin tratatele de pace. În fața noii orientări a politicii germane asupra acțiunii de revizionism a tratatelor, partidele politice germane prezintă un acord unanim și nici o opinie unitară în acest sens. Curentul revizionist german e pentru o politică externă hotărâtă; Germania să se retragă din Societatea Națiunilor, dacă condițiile ei în sânul acestui consiliu internațional, nu vor fi ascultate.

Socialiștii cred că pacea Europei în viitor va fi periclitată prin problema revizionismului tratatelor și nu vor să se ocupe de problema aceasta.

De altfel socialiștii au părerea cea mai justă. Comuniștii și-au făcut o arde din această problemă, dar nu în interesul Europei de mâine, ci în interesul Moscovei, contribuind la răsturnarea orânduirii de azi a societății.

În timp ce poporul german preocupat de neînțelegerile politice interne, aderă încă frontului revizionist, guvernul german prezintă această problemă ca un program de guvernare.

Revizionismul, ca program al guvernului german, este o armă cu două tălăci: revizionismul planului Young abia este posibilă, dacă Germania pretinde să aibă același timp și o stabilitate nouă a condițiilor orientale. Germania nu poate cere dela foștii ei dușmani de ajutor economic și granițe noi, când ea promite Germaniei se pare, să dea material, însă numai cu condiția să renunțe la revizionismul teritorial. În acest caz se va aplana și chemarea minoritară germană, iar grupurile celor ce stau sub influența franceză vor fi poate gata să facă concesiuni cu privire la dezarmare, și prin urmare cadrele unei Paneuropă vor primi ajutor și statele din Europa centrală, să scape de mizerie. Toate acestea sunt frumoase, însă e târziu, deoarece revizionismul formează un punct stabil în politica guvernului german. Numai așa poate rămâne Curtius în fruntea diplomației germane, dacă renunță la cererile ce s'ar acorda Germaniei la pace și pretinde hotărât revizionismul!

Doctoresul Kaos, în broșura sa „Germania la răspântie”, spune, că Germania trebuie să-și expună și să-și revizuiască cererile ei separat de blocul revizionist. Această soluție nu e justă și nici unii, spunând că ea rezultă dintr-o supra apreciere a actualelor forte ale poporului german. Iar „alipirea de milioane de germani la blocul de revizionism, ar face din el un bloc de cărui revendicări ar trebui să fie izvite de toate puterile mondiale”.

Leon Pflügl, fost subsecretar de stat, pune următoarele referitor la mișcarea revizionistă: „Desi revizionismul nu este astăzi încă destul de matură de a fi pusă în aplicare, totuși mersul ei nu poate fi oprit. Mișcarea servește scopului. Și în tabăra inamicilor de ieri revizionismul este activitatea de lămurire a diferitelor ligi de revizionism, remanșarea, ca opera creiată la Versailles este clădită pe nisip”.

Hitler deasemenea-i un aderent convins al mișcării revizioniste.

Curtius a recunoscut, că Germania trebuie să facă o încercare în sens revizionist, cel puțin pentru pregătirea terenului. Toți factorii economici sunt de acord, că o refacere și un avânt al Germaniei nu poate surveni, decât prin revizionismul planului Young. Și totuși Hitler, vorbind la München despre programul revizionismului tratatelor, a spus, „că măsurile de însănătoșire luate de guvern nu vor putea împiedeca ruina”.

Iată atitudinea de azi a Germaniei în privința problemei revizionismului tratatelor. Intervenția la Geneva, desigur, va fi infructuoasă, iar la presiunea curentului naționalist german, care pretinde o politică categorică, Germania va ieși din Soc. Națiunilor. Se va vedea, dacă glasul ei va fi ascultat de această areopag al lumii. Acel „Gleichberechtigung” pretins de Germani se va acorda cu greu, iar încât privește recăpătarea teritoriilor anexate Poloniei, Franței ori Angliei, de acestea Liga Națiunilor nu va putea dispune nici când. Iar până atunci Hitlerii și toți Treviranii vor putea ține încă multe discursuri senzaționale.

(Va urma).

PETRE PETRINCA.

Organizarea presei în Rusia sovietică

Ziarul „The Christian Science Monitor” (Boston) publică o corespondență din Moscova semnată de V. H. Chamberlain care ne înfățișează concepția Sovietelor despre presă și cum este organizat serviciul de presă acolo.

Această concepție este definită de D. V. V. Kuibisheff, șeful comisiei sovietice pentru proiecte în modul următor: „Jurnalismul nu trebuie să fie un simplu și imparțial reportaj de fapte, ci o selecțiune a acestora în așa fel, ca aceste fapte iusăși să vorbească strigător pentru noi, pentru cauza noastră. Într-o adresă citită în fața congresului jurnaliștilor, d. Kuibisheff amplifică această definițiune, menționând că „pe terenul știrilor interne le cere o cât mai strânsă cooperare cu construcția socialistă în toate fazele ei”, iar pe acela al știrilor externe „să pună în lumină lupta proletariatului mondial sub criza foarte acută a capitalismului”.

„Este natural, scrie d. D. Chamberlain, ca o presă ce se află sub un control central și care vâdit are ca obiectiv principal agitația și propaganda, și numai ca scop secundar informarea și sfătarea cititorilor, să aibă și un caracter cu totul deosebit de ziarele celorlalte țări. De fapt presa sovietică este un fel de oglindă în care putem vedea contrastele dintre viața în Rusia și aceea din alte țări”.

Mai departe ne dă următoarele informații:

„In uniunea Sovietică sunt 439 ziare cotidiene, publicate în 58 de limbi diferite.

„Pravda” organ oficial al partidului comunist are 1.500.000 abonați; „Izvestia” organ al guvernului sovietic are 800.000; „Rabochaga Gazeta” un ziar mai mic, publicat într'un limbaj mai simplu decât „Pravda” are 417.000 abonați. Iar „Kolmsomolskaia Pravda”, al Uniunii tineretului comunist are 345.000 de abonați.

Una din caracteristicile de seamă ale presei sovietice, care atrage imediat atenția cititorilor străini este uniformitatea ideologică. Imediat ce guvernul sovietic sau partidul comunist a luat o hotărâre importantă, cele 439 ziare, cu toate că sunt publicate în 58 diferite limbi, sunt în unison ca să explice poporului decizia în toate amănuntele ei, și să arate mijloacele cum ar putea fi realizată cu succes.

Pentru știri de toate zilele, informații privitoare la sporturi, spectacole, anunțuri, ziarele rezervă foarte puțin loc. Multă atenție se dă propagandei pentru planul cincenal.

Serviciul de știri se face de către agențiile „Tass” și „Rosta”.

Acordul austro-german

Plină de semnificație este febra care a cuprins întreaga lume diplomatică și în special pe cea europeană în frunte cu trubadurii diplomației franceze, febră produsă de negocierile pentru încheierea acordului vamal austro-german.

Infrigurarea a fost și este așa de mare, încât dușmanii acestui acord în loc de a protesta contra „Zollverein”-ului în execuțiune, tipă împotriva „Anschluss”-ului în intențiune.

Acordul austro-german a fost o bună ocazie pentru ca natul să se convingă de ipocrizia matadorilor diplomației moderne și de nesinceritatea apostolilor sârmanului pacifism.

Atitudinea d-lui Briand ne dă de gândit și ne permite să ne întrebăm nedumeriți, dacă d-sa, este pătruns cu adevărat de sentimente pacifiste, sau este numai un abil și iscusit diplomat care, — profitând de situația politică excepțional de favorabilă pe care Franța și-a creiat-o prin tratatele de pace — vrea să impună Europei obosite, aspirațiunile imperialiste ale Franței.

Indefinitiv, pentru ce atâta zdrobeală și bătaie de cap domnilor pacifiști? Căci știut este, că primul pas pentru realizarea unei apropieri și a unei sincere și strânse colaborări între națiuni, este suprimarea tarifelor vamale. Austria și Germania au apucat pe acest drum. Atâta a fost de ajuns pentruca preinșii pacifiști să fie apucați de turbare și să zbiere din toate băerile inimii, că nu se poate. Pentru ce nu se poate? Și mai ales, pentru ce nu se poate acum, iar altădată s'a putut, pentru ce Austria și Germania să fie împiedecate a încheia convenția vamală ce și-au propus, când o asemenea convenție există astăzi între Belgia și Luxemburg?

Acordul austro-german nu este o abatere dela perscripțiunile dreptului ginților, el răspunde spiritului de justiție internațională și în plus este puternic susținut de precedentul amintit mai sus la care se adaugă dorul de pace și de liniște a întregii umanități.

I-se impută Austriei protocolul din 1922. Haida-de. Nu trebuie să fie cineva prea mare filozof pentru a-și da seama de monstruoziitatea lui.

O țară ce se zvârcolea — gata, gata să sucumbe — în ghiarele foamei, o țară complet ruinată de război, ceru Ligii Națiunilor — adică celorlalte țări — un împrumut.

Nu i-s'a refuzat. Dar s'a speculat în mod inuman situația-i dezastruoasă forțându-i-se mâna și violându-i-se voința. Austria a acceptat de voie de nevoie condițiunile ce i-s'au impus, printre cari și interdicția de a se anexa unei alte țări, deci păstrarea complexei independenței și suveranității.

În aparență s'ar crede că această stipulație este un favor ce s'a acordat Austriei. În realitate nu este altceva decât o piedecă pusă în calea „Anschluss”-ului de aceia, cari, atunci ca și acum sunt cuprinși de fiori când aud de această eventuală combinație. Că a fost vorba de bine studiate calcule diplomatice atunci când i-s'a impus Austriei păstrarea independenței, este un lucru evident. Căci ni-se pare că independența să nu fie cerută, ci impusă. Istoria ne arată cât de mult a trebuit să sângereze popoarele pentru câștigarea independenței lor. Va fi silită Austria să sângereze pentru renunțarea la această independență? Cazul este paradoxal.

Astăzi când Austriei i se aruncă în ochi protocolul din 1922, ea are tot dreptul să invoace un viciu de fond: violarea voinței prin constrângere, și unul de formă: încălcarea dispozițiunilor dreptului internațional.

Noi nu intenționăm a ne erija în apărătorii Austriei, ci luptăm pentru triumful cinstei și al dreptății atât când e vorba de treburile noastre interne cât și când e chestiunea de relațiunile internaționale dintre națiuni. În fața dreptului ginților toate popoarele au drepturi și obligațiuni egale. Acest desiderat de înaltă moralitate și justiție inte-națională a rămas până acum platonice, iar dreptul ginților n'a fost decât o armă tăioasă, în mâna celor tari, pentru umilirea celor slabi și nevoiași. Și mai departe, ne-am săturat și de generozitatea „surorilor mai mari din Apus” cari, decâteori sunt rugate să ne întindă o mână de ajutor, întâi ne umilesc și apoi ne omoară deadreptul cu dragostea și marimia lor. La astfel de „nemoteni”, trebuie să renunțăm, căutând consolarea într-o prietenie sinceră cu aceia cari ne pot fi de vreun folos.

Toată presa interesată vorbește numai de „Anschluss”. Este vorba de „Anschluss” sau de „Zollverein”?

Austria și Germania au semnat un acord vamal și atâta tot. Uniunea vamală austro-germană va putea fi împiedecată? Noi nu găsim motivele plausibile pe cari le-ar putea invoca adversarii ei. Protocolul din 1922 așa cum l-am descris mai sus nu poate fi invocat decât în cazul „Anschluss”-ului. Ori un acord vamal, nu însemnează un act de anexiune. Belgia și Luxemburgul i-și păstrează independența lor politică cu toate că, au renunțat la cea economică prin încheierea unei convențiuni vamale.

Dar pentru a se justifica într-o formă oarecare necesitatea intervenției și adevărului Ligii Națiunilor la acordul austro-german, s'a invocat anumite articole din pactul acestei instituțiuni. Admitem, că în baza acestor articole, intervenția Ligii Națiunilor este justificată — deși ar fi multe încă de spus — însă cu condiția, ca această intervenție să fie pur formală. Dealtfel în baza pactului ea nici n'ar putea fi altfel și orice atitudine contrară n'ar fi decât o gravă derogare dela spiritul pactului și o încercare de siluire, menite să atingă și să compromită prestigiul instituțiuni.

Nădăjduim însă, că nu se vor produce astfel de abateri. În plus avem o convingere neștrămutată, că ceea ce plămădește în conștiința acestui popor care, în ultima analiză este unul singur; poporul german, despărțit doar prin niște efemere și convenționale granițe politice în: Austrieci și Nemți, prețuiește mai mult decât ceace se clocește după culisele diplomatice. Iată ce ne face să credem că uniunea vamală este un fapt împlinit.

Iar pentru cei ce vor să o împiedece avem următoarele cuvinte: nu încercați să abateți din drumul ei, evoluția naturală a lucrurilor. Dacă sunteți pacifiști sinceri și convinși, faceți ca acest acord să se întindă asupra cât mai multor țări, până când va cuprinde întreagă Europa. Fapte iar nu declarațiuni entuziaste și legiferări peste legiferări cari sunt și vor rămânea în veci vecilor sterile! Acesta este adevărul omagiu pe care trebuie să-l aduceți umanității, iar ea, nu va întârzia să vă premărească faptele și să vă proslăvească memoria.

Aurel Vasiliu.

Mare reducere de prețuri din cauza magazinului supraîncărcat.

Lame originale „Gillette” 10 buc. 9) Lei, 100 buc. Lei 850, lame automate „Unicum” tot atât de bune ca lamele originale „Gillette”, 10 buc. Lei 70, 100 buc. Lei 650, mașina de tuns „Citta” 1 buc. Lei 95. Foarfeci de croi Solingen I-cal. buc. Lei 170. Tacâmuri de aloaaca Solingen garantate, pentru 6 persoane 24 buc. dela Lei 850. **Bucate, foarfeci, cuite de bucătărie și măcelar cu prețuri tot atât de efine. Calitatea bună a mărfurilor o garantează bunul renume a firmei mele existentă de 65 ani.**

Fiul lui Matei Kun, Cluj, Cal. Victoriei 2.

Săptămâna.

De bine, de rău, situația politică s'a cristalizat. Dl prof. Nicolae Iorga, a format guvernul.

Evident această soluție a surprins pe toți. Chiar streinătatea se arată sceptică. În deosebi presa franceză, amabilă totdeauna cu noi, la început rece a trecut acum la subtile aver-tismente.

Este adevărat că durată crizei a depășit obișnuitul și că o formulă nu trebuia să mai întârzie, dar tocmai în lumina acestor premise ni se pare mai surprizător faptul că dl Iorga a reușit să formeze în 2 ore un guvern pe care eminentul nostru om dela Londra, n'a putut să-l facă în 2 săptămâni.

Nu mai puțin ne-a surprins compoziția noului guvern. Alături de savanți respectabili, desprinși din laboratoare și biblioteci, găsim nume de politicieni de cea mai crasă speță.

Nu înțelegem ce acord misterios a putut să intervină între dl Iorga și moșierul dela Breasta, care acum

câțiva ani se lăuda că-i va astupa gura cu pumnul și a cărui activitate și mentalitate s'a menținut constant în războiu cu sufletul și nevoile țărănilor noștri, despre cari a afirmat că au o singură calitate: le put picioarele.

Nu mai faptul că a fost contra exproprierii latifundiilor boeresti și ar fi trebuit să-l excludă din viața politică. De altfel solfatarul nici nu con-tează în vre-o formațiune politică, după ce le-a colindat pe toate și a fost demis sau silit să se demită.

Un alt specimen, cu asemănătoare calități de transformanță politică este zămbărețul dl Manoiilescu.

Gestul acestuia ne amintește o remarcă făcută cu ocazia unei conferințe.

„În fiecare din noi doarme câte un rural” — spunea dl Manoiilescu.

Nu știm întrucât constatarea era exactă. Ministrul de industrie și comerț ar fi putut foarte bine să adauge: „și în unii din noi doarme și câte o... lichea”. G. I. P.

Espectativă.

Dacă America se consideră ca țara tuturor posibilităților, atunci România este fără îndoială pământul tuturor surprizelor.

Cine s'ar fi gândit acum trei săptămâni că vom avea un guvern Iorga? Poate cineva înțelege de ce un guvern care se bucura de încrederea nelimitată, mereu reînnoită și accentuată cu orice prilej, a Suveranului, de ce acest guvern care dispunea de o majoritate parlamentară omogenă și docilă a demisionat pe neașteptate, provocând acea memorabilă criză de excepțional de lungă durată din săptămâna Patimilor, ce nici astăzi nu poate fi considerată ca definitiv soluționată? Nu s'a produs nimic grav, nici un eveniment intern, sau extern de excepțională însemnătate, care să fi justificat această subită retragere și ca urmare deschiderea crizei anihilatoare a oricărei inițiative și activități economice, care a ținut în loc respirația țării și a străinătății timp de trei săptămâni, producând nedumeriri legitime și panică ce ușor putea lua proporții dezastruoase.

Timpurile grele prin care trece economia mondială apasă și așa ca un coșmar asupra spiritelor, inițiativelor și acțiunii de esire din impasul grozav în care ne găsim. De ce mai era nevoie să ne complicăm și mai mult existența suficient de complicată și dificilă? Guvernul Mironescu după votarea ultimelor legi, ce făceau parte organică din edificiul economic construit cu savantă pricepere și grijă de către partidul național-țărănesc, urma să intre în faza de realizări practice, de gospodărie și de adevărată operă de guvernământ. Administrație, muncă metodică și efectivă pe întreg cuprinsul țării, aprofundarea plugului guvernării conștiente și reale în ogorul național, iată traseul ultimei etape ce trebuia străbătută și fecundată de guvernarea național-țărănistă.

Dacă totuși din motive importante și necunoscute opiniei publice a țării, din interese superioare de stat s'a impus formarea unui guvern al uniunii naționale și după ce s'a străbătut întreaga gamă a formulelor fantastice și nereușite, atunci singura soluție firească ar fi rămas constituirea unui guvern național-țărănist puternic, care dispunea de parlament și era capabil să facă față tuturor nevoilor. Toată lumea ar fi avut sentimentul siguranței, continuității și încrederea în trănicia așezămintelor realizate de guvernele național-țărăniste, în stabilitatea și soliditatea mecanismului politicii românești. S'ar fi terminat cu chinuitoarele incertitudini că la noi totul este vremelnic, efemer și poate fi răsturnat de un capriciu, de hazard, de cliici și oculte. Cine crede că d. Titulescu sau Iorga dispun de formule magice și pot săvârși miracole menite să ștergă dintr'odată ravagiile unei crize economice, sociale și morale de o

intensitate nemaipomenită? Nici chiar d-lor!

Astfel fiind noi punem întrebarea: de ce am plecat de la guvern în momente atât de critice pentru țară și tocmai când trebuia să începem adevărata operă de realizări? Ca să lăsăm țara pradă provizoratelor periculoase și experimentelor ale căror urmări se pot prevedea de pe acum? S'au așteptat oare cei ce preconizau retragerea cabinetului Mironescu la soluția Iorga? Nu pentru că marele nostru savant n'ar avea suprafața morală, prestigiul și experiența politică ce se cer unui șef de guvern, ci pentru că nu dispune de cadrele necesare înlăptuirii celui mai redus program de guvernământ. Dl Iorga nu s'a așteptat la această subită însărcinare (d-sa era tot atât de surprins ca și opinia noastră publică) și deci n'a avut răgazul să-și aleagă din cadrele specialiștilor neîncadrați în partide pe cei mai destoinici ca sfinici și colaboratori. Afară de aceea dl Iorga nu reprezintă decât o infimă parte a voinței țării.

Nu ne îndoim de bunele intențiuni și de idealismul acestui mare dascăl și istoric, dar ne întrebăm cu îngrijorare, că guvernul în actuala lui compoziție va putea oare face față situației extrem de dificile de astăzi și peste tot, în lipsă de colaboratori loiali și devotați, ce se va alege din bunele intențiuni ale premierului?

Deja primul contact cu realitatea ne-a dovedit cu prisosință cât de dificilă este situația guvernului tocmai din cauza lipsei omogenității, a cadrelor și a unui program precis de lucru. Aceasta este numai o mică părțică a dificultăților interne, dar cele externe? Ce reprezintă acest guvern în fața străinătății? Cine ar putea să-l caracterizeze cu precizie? Girul dlui Iorga este plin de riscuri pentru d-sa, căci va trebui să lucreze cu o garnitură pe care nu d-sa a ales-o și nu știe ce se petrece în capetele trinității Argetoianu-Manoiilescu-Vălcovici.

Figura masivă a d-lui Iorga a eșit din haosul politic ca o enormă surpriză și nimeni nu poate ști ce se coace sub stratosfera impenetrabilă ce înconjoară acest guvern. Deja de pe acum se aud zgomotele clocotului intestin și nu știm zău, cum sforțările de supraom, care promise a fi dl Iorga vor putea stăpâni exhuberanțele, veleitățile și cinismul acestora, cari cred că sunt stăpânii guvernului peste capul premierului. Dl Iorga va putea împiedeca explozia cazanului satanei? Iată de ce partidele au adoptat atitudinea expectativei.

Să sperăm totuși că energia, patriotismul și sentimentele sincer democratice ale d-lui Iorga vor ști să opună rezistență dărză eventualelor tendințe extremiste.

Spicuri din presă.

Reforma carnetelor de alimente în Rusia Sovietică. — Cine muncește mai bine să mănânce mai mult!

Correspondentul din Riga al ziarului „Times” se referă într'un lung articol la reforma sistemului carnetelor de alimente în fabricile și uzinele sovietice. Cuvântul de ordine al noii aprovizionări este: „Cine muncește mai bine să mănânce mai mult!” Întreaga muncitorime din industria sovietică se împărțește în două categorii: lucrători „buni” și „inferiori”. Dacă lucrătorul vrea să-și câștige epitetul de „bun”, trebuie să-și ridice cu 20% capacitatea sa de producție. Lucrătorul „bun” obține apoi în schimb cupoane speciale de alimente pe timp de o lună. În timpul acestei luni dacă munca lucrătorilor buni n'a scăzut și în baza acestui control se hotărăște dacă cupoanele speciale trebuie eliberate mai departe sau nu.

În afară de îmbunătățirea și mărirea porției de alimente, lucrătorul care s'a dovedit „de atac”, adică care lucrează mai cu spor, realizând mai mult decât i-se cere, nu trebuie să aștepte în rând la obținerea alimentelor, ci obține porția sa la o cooperativă specială.

Centrala sindicatelor profesionale a publicat instrucțiuni precise în privința practicei noului sistem de aprovizionare. Directorii fabricilor sunt invitați ca să aprovizioneze cu material de muncă în primul rând muncitorii „de atac”. Pentru împlinirea muncii de record muncitorii mai primesc câte un premiu care se plătește în fiecare trei luni. Lucrătorii de atac mai au dreptul la locuințe mai bune, la o mare cantitate de combustibil, la concedii, la bilete pentru teatru, diferite avantajii, la înscrierea copiilor

lor lor în școli, etc. Comisiunea țării are dreptul de a transfera pe „lucrul bun” în categoria celor inferiori, dacă pretul la o călcare a disciplinei.

Ziarul „Times” se întreabă cu cuvânt cum rămâne atunci cu principiul egalizării salariilor și a principilo muniste în general?

Cum ocolește Germania trece de pace dela Versailles. Cheltuieli militare pentru manevre

Presă apropiată de cercurile germane, publică amănunte foarte sante asupra cheltuielilor Reichului pentru manevrele militare și asupra gătirilor cadrelor armatei germane.

o mare deosebire între cheltuielile manevrele din 1914 și 1931. În 1914 marea germană a numărat 700.000 și în 1931 100.000. Cheltuielile pentru manevre au ajuns însă în 1914 la 4.680 m. m. iar în 1931 la 14.967.450 m. m.

Pe lângă aceasta este interesant a se servi că în 1931 nu vor avea loc manevre de toamnă, ci numai acțiuni mici de teren.

Presă națională insistă apoi asupra meroaselor organizațiuni, cari sunt în rență sportive, dar care formează rezerve considerabile ale armatei germane fiind pregătite cu unități de armată lat. Modul instruirii cadrului de soldați și pregătirea militară desă din toate punctele de vedere, îndre a se considera acești soldați ca un de ofițeri.

Atitudinea partidului național-țărănesc față de guvernul Iorga

În urma ultimelor evenimente politice, comitetul de direcție al partidului național-țărănesc s'a întrunit sub președinția dlui Iuliu Maniu, fixând într'un comunicat atitudinea partidului față de guvernul Iorga. După o luminoasă expunere făcută de

către dl Iuliu Maniu, au mai luat cuvânt d-nii Lunian, Petrovici, D. R. Ioan Răutu etc.

S'a fixat atitudinea partidului național-țărănesc față de noul guvern, în torul comunicat:

„La apelul Majestății Sale Regelui pentru formarea unui guvern uniune națională, partidul național-țărănesc a răspuns nescotind orice de partid și călăuzindu-se exclusiv de interesele superioare ale națiunii.

Considerând că nu se aduce atingere regimului constituțional și parlamentar, care trebuie să stea la temeliea vieții de stat și constatând că pu de program pentru refacerea economică și financiară, fixate de dl Titulescu, nu contrazic propriul său program, partidul național-țărănesc a aderat la guvernul de uniune națională.

Fără a căuta să precizăm cauzele pentru care nu s'a realizat guvernul de uniune națională și să stabilim responsabilitățile, constatăm că partidul național-țărănesc nu i se poate aduce nici un fel de critică.

Examinându-se în urmă ipoteza formării unui guvern de colaborare cu partidul național-țărănesc n'a putut admite această idee care nu prezintă avantajele unui guvern de uniune națională și punea partidul național-țărănesc în greaua pozițiune politică și morală de a se prezenta în fața alături de partidul liberal, de care-l despărte ideologia și metodele de guvernare.

În schimb însă partidul național-țărănesc a primit propunerea de concursul parlamentului unui guvern neutru alcătuit din tehnicieni și președinția d-lui N. Titulescu.

În locul acelu guvern s'a alcătuit un guvern sub președinția d-lui N. Iorga. Șeful guvernului dl N. Iorga, ca mare român, se bucură de simpatia tuturor. Lipsa însă de precizie a tendințelor noului guvern gâdă partidului național-țărănesc o altă atitudine, compatibilă cu interesele superioare ale statului, decât aceea de rezervă, în așteptarea fixării gramului său și metodelor de guvernare.

Biroul partidului este însărcinat a lua măsurile indicate de împrejurări.

**Desfacere totală
la giuvaergiul**

FENYÓ
CLUJ, PIAȚA UNIRII No. 2

unde cu autorizație oficială se desfac to

ceasornicile,
argintăriile
și giuvaerurile

Citiți „CHEMAREA”!

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA